

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobců:

- a) **A. S.**, narozený dne x
státní příslušnost x
- b) **L. S.**, narozená x
státní příslušnost x
- c) **nezl. A. St.**, narozená x
státní příslušnost x
- d) **nezl. I. S.**, narozená x
státní příslušnost x

všichni t.č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová,
Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem

zastoupení Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2022, č. j. KRPA-104742-16/ČJ-2022-000022-ZZC a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2022, č. j. KRPA-104736-9/ČJ-2022-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba žalobce a) proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 31. 3. 2022, č. j. KRPA-104742-16/ČJ-2022-000022-ZZC se zamítá.
- II. Žaloba žalobkyní b), c) a d) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2022, č. j. KRPA-104742-16/ČJ-2022-000022-ZZC se odmítá.
- III. Žaloba žalobkyní b), c) a d) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2022, č. j. KRPA-104736-9/ČJ-2022-000022-ZZC se zamítá.
- IV. Žaloba žalobce a) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2022, č. j. KRPA-104736-9/ČJ-2022-000022-ZZC se odmítá.
- V. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou prostřednictvím žalovaného k Městskému soudu v Praze, kam byla žaloba podána dne 22. 4. 2022, se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2022, č. j. KRPA-104732-16/ČJ-2022-000022-ZZC (dále též „první napadené rozhodnutí“), jímž byl podle ust. § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn žalobce a) za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 [dále též „Dublinské nařízení“]), přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody, a dále rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2022, č. j. KRPA-104736-9/ČJ-2022-000022-ZZC (dále též „druhé napadené rozhodnutí“), jímž byla podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalobkyně b) zajištěna za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013), přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobci v podané žalobě namítali porušení ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to zejména ve vztahu k možnosti realizace transferu do Rakouska s ohledem na záruky poskytované tamním azylovým systémem nezletilým žadatelům [žalobkyně c) a d)] o mezinárodní ochranu, ust. § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a to zejména ve vztahu k nezletilým a k zárukám, které nezletilým osobám poskytuje rakouský azylový systém, žalovaný dále nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, ust. § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu, a ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění je nedostatečné, co se týká uvedení úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí. Dále žalobci namítali porušení ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

svobod (dále také „EÚLP“), neboť žalovaný se zcela nedostatečným způsobem zabýval podmínkami pro přijetí nezletilých žalobkyň o mezinárodní ochranu v Rakousku, a porušení čl. 28 odst. 4 Dublinského nařízení ve spojení s čl. 10 přijímací směrnice (Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013), neboť v průběhu správního řízení nebylo potvrzeno, že nelze účinně aplikovat jiná, mírnější opatření.

3. Žalobci v žalobě nejprve konstatovali, že napadenými rozhodnutími došlo de facto k zajištění žalobkyň c) a d), k čemuž odkázali na nálezný Ústavního soudu ze dne 10. 5. 2017 sp. zn. III. ÚS 3289/14, kde soud konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu, kterým byl výslovně zajištěn pouze cizinec, má stejné účinky i na nezletilého, neboť v jeho důsledku došlo k jeho umístění do zařízení pro zajištění cizinců.
4. Žalobci v žalobě též uvedli, že napadená rozhodnutí jsou zmatečná, protože podle výroku rozhodnutí byli žalobce a) a žalobkyně b) zajištěni dle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 129 odst. 5 téhož zákona, avšak žalobci nejsou osobami, u nichž by existovaly pochybnosti jejich věku, a bylo je třeba za tímto účelem zajišťovat. V rozhodnutích tak zcela absentuje vazba mezi výrokem a rozhodnutím a jeho odůvodněním. Poukázali na to, že některé části byly evidentně překopírovány z jiných rozhodnutí týkajících se jiných klientů, souhrny z protokolu o podání vysvětlení měli za enormně krátké, to v praxi omezuje možnosti efektivního právního zastupování, neboť žalobci u sebe nemají přepis tohoto protokolu, je tedy nemožné v praxi posoudit, zda napadené rozhodnutí odpovídá zjištěnému skutkovému stavu, informace v něm obsažené jsou neúplné. Nahlížení do spisové dokumentace by vedlo k dalším průtahům při podání žaloby. Rozhodnutí hned na několika místech nedává smysl, vyvolává to pochybnosti o postupu správního orgánu.
5. V žalobě bylo také namítáno, že nebyla dostatečným způsobem zohledněna nezletilost žalobkyň c) a d) a rozhodnutí je tak v rozporu s nejlepším zájmem dítěte. Již v napadených rozhodnutích žalovaný uvedl, že žalobkyně c) a d) jsou děti ve věku 11 let a 10 měsíců a 6 let a 8 měsíců, tudíž se na ně vztahují záruky z hlediska ochrany práv dítěte. Dle oficiálního výkladového stanoviska Výboru OSN pro práva dítěte k Úmluvě OSN o právech dítěte nemůže být dítě nikdy omezeno na osobní svobodě pouze z důvodu svého pobytového stavu. Přísné podmínky, které na zajištění dítěte klade judikatura Evropského soudu pro lidská práva (dále také „ESLP“), rovněž nebyly naplněny, co se týče přiměřenosti zajištění ve vztahu k jeho délce, která je v případě žalobkyň c) a d) několikanásobně delší, než několik dní, které ve své judikatuře uvádí ESLP. Pochybení spatřovali také v tom, že žalovaný porušil procesní povinnost důkladně se zabývat v napadeném rozhodnutí nejlepším zájmem dítěte, a to i ve vztahu k alternativám zajištění a možnostem realizace transferu.
6. V dalším žalobním bodě žalobci namítali, že žalovaný při posuzování možnosti realizace transferu nezohlednil nezletilost žalobkyň c) a d), vycházel pouze ze zcela obecných informací ohledně azylového systému v Rakousku, porušil ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny a čl. 5 odst. 1 písm. f) EÚLP, neboť správní orgán se dostatečným způsobem nezabýval otázkou, zda je naplnění účelu zajištění alespoň potenciálně možné, nebylo totiž zhodnoceno, že by v rámci transferu byla předávána nezletilá osoba. Pokud v případě zajištění dle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců neexistuje reálná možnost předání uskutečnit, pak podle žalobců zajištění postrádá smyslu a je nezákonné. Měli za to, že žalovaný se pouze povrchně zabýval tím, zda je předání z hlediska lidskoprávních závazků alespoň potenciálně možné, nijak přitom nezohlednil nezletilost žalobkyň c) a d). Také uvedli, že hodnocení Rakouska učiněné žalovaným je zcela obecné, neodkazuje na žádné zprávy o zemi původu, ani externí zdroje, nevěnuje se postavení

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

zranitelných osob tj. nezletilých. Přitom povinnost zohlednit při posuzování možnosti realizace transferu také zranitelnost konstatoval Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) v rozhodnutí ze dne 8. 2. 2021 č.j. 5 Azs 166/2020-54. Shrnuli, že žalovaný nevyšel ze skutečného stavu věci, když si neopatřil aktuální informace o stavu azylového řízení v Rakousku, závěr o možnosti realizace dublinského transferu je nepřezkoumatelný ve vztahu k žalobkyni c) a d), neboť nebyl zohledněn nejlepší zájem dítěte v případě předání.

7. Žalobci rovněž namítali, že zajištění nebylo nezbytné, jde o prostředek *ultima ratio*, v daném případě by postačovalo uložení mírnějšího opatření tj. některého ze zvláštních opatření dle v § 123b zákona o pobytu cizinců, zásadní je v tomto směru postavení žalobkyně b) jako zranitelné osoby, kdy musí být otázka uložení alternativního opatření posuzována zvlášť pečlivě. Žalovaný měl v jejím případě učinit alespoň jeden pokus uložit alternativu zajištění a k zajištění přistoupit až tehdy, pokud by alternativa nebyla účinná; případně je třeba trvat na daleko důkladnějším posouzení skutečností prokazujících, že jiné opatření nelze uložit, avšak k takovému posouzení nedošlo. Nesouhlasili s odůvodněním, pro které žalovaný zvláštní opatření neuložil. Z neoprávněnosti vstupu žalobců na území České republiky nelze automaticky dovodit nemožnost uložení zvláštních opatření, argumenty o nevěrohodnosti žalobců nejsou přesvědčivé. Uvedli, že žalobci jsou evidentně dezorientovaní ve své pobytové situaci, byli žadateli o mezinárodní ochranu v Rakousku, řízení bylo následně v případě některých rodinných příslušníků nejspíše ukončeno, celá rodina se rozhodla z Rakouska vycestovat, někteří další rodinní příslušníci si nebyli vědomi toho, že na území České republiky vstupují v rozporu s právními předpisy. Někteří porozuměli instrukcím rakouských úřadů tak, že jsou povinni vycestovat do Francie, kde část rodiny žádala o mezinárodní ochranu v minulosti. Citovali z výpovědí ostatních členů rodiny, není namístě, aby byli vykreslováni jako zásadně nespolehlivé osoby, jsou sice sociálně slabší, kdy zřejmě neměli přístup ke vzdělání a neumí číst a psát, pokud však porušovali právní předpisy, tak z neznalosti platných pravidel. Žalobcům bylo možné uložit povinnost setrvat v pobytovém zařízení Správy uprchlických zařízení, kam pravidelně dojíždějí neziskové organizace za účelem poskytování právního poradenství. Poukazovali na to, že dostupné pilotní projekty k alternativám k detenci jsou v praxi velmi účinné, u žalobců bylo možné aplikovat konkrétní alternativu jejich společným umístěním do pobytového střediska, kde by byli dostupní správnímu orgánu i neziskovým organizacím. Žalovaný navíc zvažoval pouze alternativy dle ust. § 123b odst. 1 písm. a) – c), možnost písmene d) vůbec nezohlednil, rozhodnutí považovali žalobci za nepřezkoumatelné, přitom právě tuto alternativu měl žalovaný k dispozici v podobě povinnosti zdržovat se v jednom z přijímacích či pobytových středisek Správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra České republiky a být v určené době přítomni za účelem provedení pobytové kontroly, v těchto střediscích je pohyb osob evidován a žalovaný by tedy měl o pobytu žalobců přehled. Odkázali na důvodovou zprávu k zákonu č. 176/2019 Sb. a rozhodnutí NSS ze dne 21. 5. 2020 č. j. 7 Azs 417/2019-60. Upozornili na skutečnost, že nemůže obstát argument, že žalobci nemají na území adresu bydliště.
8. S ohledem na uvedené žalobní body považovali žalobci napadená rozhodnutí za nezákonná a navrhli jejich zrušení, souhlasili s projednáním žaloby bez nařízení jednání. Žalobci uvedli, že jsou rodina, a proto požádali o projednání jejich žalob ve spojeném řízení, neboť obě rozhodnutí spolu skutkově a právně souvisí. Dále poukázali na to, že společně s nimi jsou zajištěni i jejich rodinní příslušníci (jejichž jména uvedli), požádali soud, aby byly i tyto rodinné vazby zohledněny a aby bylo postupováno tak, kdy nedojde k rozdělení rodiny, neboť všichni si navzájem pomáhají.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul právní úpravu zajištění a zrekapituloval případ žalobců. K žalobním námitkám uvedl, že bylo postaveno najisto, že žalobci bez jakéhokoli pobytového statusu cestovali přes země Evropské unie, kdy se nacházejí na území České republiky bez cestovního dokladu a povolení k pobytu, na území republiky přicestovali jako držitelé průkazu žadatele o azyl, o který požádali na území Rakouska. Bylo zjištěno, že azylové řízení žalobců v Rakousku bylo již ukončeno a byli povinni Rakousko opustit. Žalovaný potvrdil, že při tvorbě napadených rozhodnutí bylo do výroku nesprávně zaneseno ust. § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, kdy se jednalo o písařskou chybu, kdy správně mělo být uvedeno ust. § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Měl za to, že byl zohledněn nejlepší zájem nezletilých žalobkyň c) a d), neboť po celou dobu omezení osobní svobody je žalobcům v případě potřeby zajištěna lékařská péče, všichni byli umístěni do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, které je určeno speciálně pro rodiny s dětmi. V tomto zařízení byl dne 1. 7. 2018 otevřen nový blok pro doprovody zajištěných cizinců (rodiny s dětmi), pro ubytování rodin s dětmi je zde k dispozici samostatný pokoj, který je adekvátně vybaven, je zde dostupná lékařská péče pro děti i dospělé, je zajištěna školní docházka, volnočasové aktivity pro děti i dospělé, specializovaný personál včetně psychologické pomoci, došlo k odstranění většiny režimových opatření a bezpečnostních prvků. Vybudováním bloku pro rodiny s dětmi došlo k minimalizaci nutnosti organizování pohybu ubytovaných cizinců v rámci objektu a dalšímu snížení faktorů, které mohou u dětí vyvolávat tíseň. Předchozí hodnotící zprávy různých subjektů tak již nelze použít. K maximálně příjemnému charakteru zařízení v rámci kontextu detence přispívá i to, že zařízení je umístěno v klidném čistém prostředí uprostřed lesů poblíž CHKO Kokořínsko. Společně se žalobci jsou v zařízení umístěni i zbyývající členové jejich rodiny.
10. Dále žalovaný uvedl, že z úřední činnosti, ani z jemu dostupných informací (včetně judikatury) nevyplývá, že by Rakousko mělo v současné době vykazovat systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení či podmínky přijetí žadatelů v tomto členském státě, které by sebou neslo riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Státy Evropské unie garantují dodržování Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V případě Rakouska se jedná o bezpečnou zemi, kdy předání žalobců nebrání žádný systémový nedostatek, napadená rozhodnutí jsou v tomto směru dostatečná.
11. Měl za to, že uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců nebylo možné, jejich aplikace je vázána na předpoklad, že žalobce bude se státními orgány spolupracovat a neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění resp. předání vyhýbal (objektivní složka); podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců je absence důvodné obavy nezbytným předpokladem pro uložení zvláštního opatření. U žalobců absentovala jak objektivní, tak subjektivní složka, využití zvláštních opatření tak bylo v podstatě vyloučeno. Žalovaný jasně vyložil, z jakých důvodů považuje uložení mírnějších opatření nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ (objektivní složka). Po zhodnocení dosavadního chování žalobců shledal existenci důvodné obavy, že výkon jejich předání bude zmařen, a proto namísto zajištění žalobců nemohl uložit mírnější opatření. Souhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání a navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.
12. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.

13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
14. Ve správních spisech se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-104736-1/ČJ-2022-000022 ze dne 31. 3. 2022, protokol o podání vysvětlení č. j. KRPA-104736-8/ČJ-2022-000022-ZZC ze dne 31. 3. 2022, žalobou napadené rozhodnutí č. j. KRPA-104736-9/ČJ-2022-000022-ZZC ze dne 31. 3. 2022, úřední záznam č. j. KRPA-104742-1/ČJ-2022-000022 ze dne 31. 3. 2022, protokol o podání vysvětlení č. j. KRPA-104742-9/ČJ-2022-000022-ZZC ze dne 31. 3. 2022, žalobou napadené rozhodnutí č. j. KRPA-104742-16/ČJ-2022-000022-ZZC ze dne 31. 3. 2022.
15. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným k oběma napadeným rozhodnutím soud zjistil, že dne 31. 3. 2022 byla hlídka cizinecké policie vyslána na autobusové nádraží Florenc, kde se měla nacházet skupina cizinců z Moldavské republiky bez dokladů, na výzvu policie žalobci nepředložili žádný cestovní doklad, předložili pouze karty o rakouském azylu, na základě kterých byli ztotožnění. Žalobci nebyli schopni sdělit, kdy přicestovali na území schengenského prostoru, lustrací v evidencích nebylo žádné pobytové oprávnění zjištěno, vzniklo důvodné podezření, že neoprávněně vstoupili nebo se neoprávněně nacházejí na území České republiky.
16. Do protokolu o podání vysvětlení žalobce a) sdělil, že v listopadu 2021 společně s jeho přítelkyní a dětmi přišli do Rakouska, kde si požádali o azyl, cílem jejich cesty bylo Rakousko. Byl si vědom toho, že jeho žádost o azyl byla zamítnuta, do České republiky přijel, jelikož zde hledal pomoc, jeho cestovní doklad zůstal v Rakousku na policii, kde mu byl odebrán poté, co požádal o azyl. Nebyl si vědom toho, že se na území České republiky nachází neoprávněně, do Moldavska se nechtěl vrátit z důvodu diskriminace Romů, měl obavu o své děti. Žalobkyně b) do protokolu sdělila, že na území schengenského prostoru, konkrétně na území Rakouska vstoupila s rodinou, kterou tvoří její druh a dvě nezletilé dcery, v listopadu 2021. V Rakousku požádali o udělení mezinárodní ochrany, protože v zemi jejich původu je rasismus. Jejich žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta, a proto společně dne 31. 3. 2022 vstoupili na území České republiky, kdy měli v úmyslu na území České republiky požádat o azyl a profitovat z dávek sociálního systému.
17. Dne 31. 3. 2022 vydal žalovaný první napadené rozhodnutí, kterým byl podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a podle ust. § 129 odst. 5 téhož zákona zajištěn žalobce a) na 30 dnů za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, a druhé napadené rozhodnutí, kterým byla podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a podle ust. § 129 odst. 5 téhož zákona zajištěna žalobkyně b) na 30 dnů za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU) č. 604/2013 ze dne 26. června. 2013 (dále jen „Dublinské nařízení“).
18. Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního*

předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provádění cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

19. Podle ust. § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
20. Podle ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.*
21. Podle ust. § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit nezletilého cizince bez doprovodu, pouze je-li důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu či závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a je-li to v jeho zájmu v souladu s Úmluvou o právech dítěte. Policie je oprávněna v případě důvodné pochybnosti, že jde o nezletilého cizince bez doprovodu, takového cizince zajistit do doby, než je zjištěn jeho skutečný věk. Policie zahájí úkony ke zjištění věku nezletilého cizince bez doprovodu bezodkladně po jeho zajištění. Odmítne-li nezletilý cizinec bez doprovodu provedení úkonů ke zjištění věku, hledí se na něj jako na zletilého cizince. Pokud výsledky zjišťování věku nejsou průkazné, hledí se na cizince jako na nezletilého cizince bez doprovodu.*
22. Podle ust. § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
23. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*

24. Vzhledem k tomu, že žalobci v podané žalobě bez jakéhokoli rozlišení požadovali, aby soud obě napadená rozhodnutí v celém rozsahu zrušil, zabýval se soud nejprve tím, v jakém rozsahu jsou žalobci oprávněni tato rozhodnutí žalobou napadat.
25. Podle ust. § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou. V daném případě bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 3. 2022, č. j. KRPA-104742-16/ČJ-2022-000022-ZZC rozhodnuto o zajištění žalobce a) a rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 3. 2022, č. j. KRPA-104736-9/ČJ-2022-000022-ZZC o zajištění žalobkyně b) společně s umístěním žalobkyň c) a d) do zařízení. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce a) nemohl být zkrácen na svých právech rozhodnutím žalovaného ve věci zajištění žalobkyň b), c) a d) a žalobkyně b), c) a d) nemohly být zkráceny na svých právech rozhodnutím žalovaného ve věci zajištění žalobce a), když ohledně žalobců bylo vedeno samostatné správní řízení a bylo vydáno samostatné správní rozhodnutí o zajištění, jehož účinky se vždy týkaly pouze té konkrétní osoby. V této části tedy soud shledal žalobu jako podanou osobami zjevně neoprávněnými, a proto ji odmítl tak, jak je uvedeno ve výrocích II. a IV. tohoto rozsudku.
26. Napadená rozhodnutí pak soud přezkoumal, neboť žalobci se mohou v souladu se zákonem domáhat přezkoumání rozhodnutí, kterými bylo rozhodováno o jejich právech a povinnostech. V takto vymezeném rozsahu pak na základě žalobních bodů, kterými je vázán, přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, které jejich vydání předcházelo, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
27. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
28. Hlavním argumentem žalobců, na kterém založili svou žalobu, byla námitka, dle které jsou žalobkyně c) a d) nezletilé, přičemž je pochybením žalovaného, pokud tuto skutečnost ve správním řízení řádně nezohlednil, nehodnotil nejlepší zájem dítěte, a to i ohledem na možnost předání žalobkyň do Rakouska. Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku č. j. 10 Azs 316/2018 – 60 ze dne 21. 3. 2019 shrnul předpoklady zajištění nezletilých cizinců či jejich umístění do takového zařízení v případě zajištění jejich rodičů, v daném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Zajištění dítěte tedy není vyloučeno, je však podřízeno přísnějším podmínkám než zajištění zletilých cizinců. Právní předpisy v této souvislosti opakovaně zdůrazňují nejlepší zájem dítěte. Již citovaná návratová směrnice to zdůrazňuje v čl. 17 odst. 5: V souvislosti se zajištěním nezletilých osob, které mají být vyhoštěny, je v první řadě zvažován nejvlastnější zájem dítěte. Toto ustanovení tak dále promítá bod 22 odůvodnění návratové směrnice, který odkazuje na Úmluvu o právech dítěte a zdůrazňuje, že při provádění této směrnice by členské státy měly v první řadě zvážit „zájem dítěte“ (obdobně čl. 5 návratové směrnice, podle něhož při provádění této směrnice členské státy náležitě zohlední mj. nejvlastnější zájem dítěte). [...] Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Podle čl. 37 Úmluvy o právech dítěte státy zabezpečí aby: a) žádné dítě nebylo podrobeno mučení nebo jinému krutému,*

nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Za trestné činy spáchané osobami mladšími osmnácti let nebude ukládán trest smrti a trest odnětí svobody na doživotí bez možnosti propuštění na svobodu; b) žádné dítě nebylo nezákonně nebo svévolně zbaveno svobody. Zatčení, zadržení nebo uvěznění dítěte se provádí v souladu se zákonem a používá se pouze jako krajní opatření a na nejkratší nutnou dobu; c) s každým dítětem zbaveným svobody bylo zacházeno s lidskostí a s úctou k vrozené důstojnosti lidské bytosti a způsobem, který bere ohled na potřeby daného věku. Především musí být každé takové dítě umístěno odděleně od dospělých, leda že by se uvážilo, že neoddělovat je od dospělých je v jeho vlastním zájmu, a s výjimkou závažných okolností musí mít právo udržovat písemný a přímý styk se svou rodinou; d) každé dítě zbavené svobody mělo právo okamžitého přístupu k právní nebo jiné odpovídající pomoci, jakož i právo odvolávat se k soudu nebo jinému pravomocnému, nezávislému a nestrannému orgánu proti rozhodnutí o odnětí svobody a v každém takovém případě na přijetí neodkladného rozhodnutí. [...] Ani judikatura Evropského soudu pro lidská práva (ESLP), vykládající Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále též jen „Úmluva“), obecně nevylučuje zajištění nezletilých cizinců. Například v rozsudku ze dne 12. 7. 2016 ve věci A. M. a ostatní proti Francii, č. 24587/12, ESLP zdůraznil, že „[p]řítomnost dětí doprovázejících své rodiče v zařízení pro zajištění cizinců bude v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy jen tehdy, pokud vnitrostátní orgány prokáží, že k tomuto krajnímu řešení přistoupily až poté, co s ohledem na konkrétní individuální okolnosti případu ověřily, že jiné opatření, které méně zasahuje do osobní svobody, není možné přijmout“. [...] V daném případě ESLP neshledal porušení čl. 5 Úmluvy (právo na svobodu a osobní bezpečnost), protože vnitrostátní orgány účinně zkoumaly, zda je zajištění rodiny skutečně nejzazším opatřením, které nelze nahradit jiným opatřením, jež by bylo méně omezující (svá rozhodnutí opřely o tři důvody – odmítnutí stěžovatelky kontaktovat cizineckou policii za účelem zorganizování odjezdu, absence dokladu totožnosti stěžovatelky a nejistý a dočasný charakter ubytování rodiny). Zajištění proběhlo v souladu se zákonem a sledovalo legitimní cíl boje proti nelegální imigraci a kontroly vstupu a pobytu cizinců na území státu. Ohledně přiměřenosti zajištění ESLP zdůraznil, že při hledání rovnováhy mezi zajištěním ochrany veřejného zájmu a individuálních práv je nutné zoblednit též další mezinárodní smlouvy, zejména Úmluvu o právech dítěte. Státy proto musí sladit imigrační politiku s ochranou základních práv. Při rozhodování o zajištění musí vnitrostátní orgány přihlížet k nejlepšímu zájmu dítěte; tento princip musí být při jakémkoli rozhodování týkajícím se dětí rozhodujícím faktorem. Nejlepší zájem dítěte přitom vyžaduje, aby byla v největší možné míře zachována jednota rodiny a k zajištění bylo přistoupeno až k jako poslednímu možnému opatření poté, co byly prověřeny všechny jeho možné alternativy. V případech zajištění rodin s dětmi je třeba zkoumat, zda u stěžovatelů existuje zvláštní riziko útěku, které činí zajištění nezbytným, zda byly zvažovány alternativy k zajištění a zda příslušné orgány vyvinuly veškeré úsilí k urychlené realizaci vyhoštění, které by zkrátilo dobu zajištění na minimum (§§ 63-68 rozsudku A. M. a ostatní proti Francii). [...] ESLP však v téže věci dovodil porušení čl. 3 Úmluvy (zákaz nelidského či ponižujícího zacházení), ovšem s ohledem na charakter zařízení, kde se děti nacházely. NSS podotýká, že v této věci řešil ESLP umístění dětí ve věku 4 měsíců a 2,5 roku do zařízení pro zajištění cizinců spolu s jejich matkou. ESLP připomněl, že v minulosti opakovaně shledal porušení článku 3 Úmluvy ve vztahu k zajištění dětí doprovázejících své rodiče (Kanagaratnam a ostatní proti Belgii, č. 15297/09, rozsudek ze dne 13. 12. 2011; Muskhadzhievova a ostatní proti Belgii, č. 41442/07, rozsudek ze dne 19. 1. 2010; a Popov proti Francii, č. 39472/07 a 39474/07, rozsudek ze dne 19. 1. 2012) z důvodu společného působení tří faktorů: „nízkého věku dětí, délky zajištění a neuzpůsobeného typu zařízení“ (§ 46 rozsudku A. M. a ostatní proti Francii). Dále ESLP uvedl, že z článku 3 Úmluvy pro státy vyplývá povinnost poskytnout dětem ochranu přijetím

adekvátních opatření. Navíc je třeba mít na paměti extrémní zranitelnost dětí, která převládá nad jejich právním postavením osob, které vstoupily na území státu nelegálně. Směrnice Evropské unie ostatně též děti řadí mezi zranitelné skupiny osob, které vyžadují zvláštní pozornost ze strany příslušných orgánů (ibid. § 47, obdobně též *Abdullahi Elmi a Aweys Abubakar proti Maltě*, č. 25794/13 a 28151/13, § 103, rozsudek ze dne 22. 11. 2016). Zvýšená ochrana se však vztahuje i na osoby blížící se osmnáctému roku věku. Klíčové je, že i sedmnáctiletý je dítětem ve smyslu mezinárodních standardů, a tedy i ve vztahu k takovéto osobě musí být zajištění poslední možnost, která musí být časově omezená (*Abdullahi Elmi a Aweys Abubakar proti Maltě*, § 111). [...] Porušení povinností ze strany členských států Rady Evropy se zpravidla dělo ve vztahu k velmi malým dětem. Zajištění dětí však ani tady neporušuje čl. 3 Úmluvy automaticky, jak se snad domnívají stěžovatelé, ale vždy se zřetelem na konkrétní okolnosti případu (srov. k tomu nedávno též např. *S. F. a ostatní proti Bulharsku*, č. 8138/16, rozsudek ze 7. 12. 2017, §§ 78-83). Např. v případě *Muskhadzhiyeva a ostatní proti Belgii* bylo stěžovatelům sedm měsíců, tři a půl roku, pět let a sedm let; zadržení byli po dobu jednoho měsíce. ESLP vzal v potaz jejich věk, délku zadržení, skutečnost, že detenční zařízení nebylo vhodné pro děti, a též lékařskou zprávu, že děti měly v důsledku pobytu v detenčním centru závažné psychologické problémy. Právě tyto okolnosti odůvodnily porušení čl. 3 Úmluvy (ibid., §§ 57-63). [...] Stěžovatelé ve věci *Kanagaratnam a ostatní proti Belgii* byli naproti tomu podstatně starší: bylo jim třináct, jedenáct a osm let, a doba detence byla čtyři měsíce. ESLP zde vzal v potaz vyšší věk dětí, jakož i to, že zde nebyl žádný důkaz o stresu či jiné psychické újmě v zajišťovacím centru. Přesto ESLP dovedl porušení čl. 3, a to s ohledem na (a) nevhodnost detenčního centra pro děti, (b) děti byly zcela odděleny od otce, který byl zatčen na *Srí Lance*, (c) jejich matka, která s nimi byla zajištěna v centru, nebyla s to o děti náležitě pečovat, (d) délku detence (ibid., §§ 64-69). [...] Instruktážní rovněž je, jak ESLP shrnul svou judikaturu proti Francii z roku 2016 – *R. M. a další proti Francii* (č. 33201/11, rozsudek ze dne 12. 7. 2016), *A. B. a další proti Francii* (č. 11593/12, rozsudek ze dne 12. 7. 2016), *shora cit. A. M. a ostatní proti Francii*, *R. K. a další proti Francii* (č. 68264/14, 12. 7. 2016) a *R. C. a V. C. proti Francii* (č. 76491/14, rozsudek ze dne 12. 7. 2016). V této pětici rozsudků proti Francii řešil ESLP stížnosti dětí mezi čtyřmi měsíci a čtyřmi roky, které byly zajištěny na dobu mezi sedmi a osmnácti dny. ESLP v těchto věcech upozornil na individuální okolnosti každého případu. Jedno zařízení bylo umístěno hned vedle přistávací dráhy letiště, takže byli stěžovatelé vystaveni vysokému hluku; v jiném zařízení nebyli děti dostatečně odděleni od části zařízení pro dospělé, byli vystaveni celodenním hlasitým hlášením z reproduktorů atd. (viz shrnutí ve věci *S. F. a další proti Bulharsku*, č. 8138/16, rozsudek ze dne 7. 12. 2017, § 83). [...] Rozsudek ve věci *S. F. a další proti Bulharsku* se týkal zajištění v době vrcholící evropské migrační krize v roce 2015, šlo o zajištění pěti občanů Iráku, manželů a jejich tří synů, šestnáct let, jedenáct let a jeden a půl roku. ESLP jako porušení čl. 3 Úmluvy dovedl zajištění v detenčním centru ve *Vidinu*, kde po příjezdu byli stěžovatelé prohlédáni a následně zbaveni všech svých osobních věcí včetně plen, dětské lahve a mléka pro jejich roční dítě. Po umístění do cely nedostali žádné jídlo ani pití a nebylo jim dovoleno jít na toaletu. Protože v cele nebyla ani žádná nádoba, museli konat potřebu na podlahu. Podmínky panující v zajišťovacím zařízení byly celkově velmi špatné a nelze je považovat za vyhovující ani pro krátký pobyt pro děti ve věku rok a půl, jedenáct let a šestnáct let (ibid., §§ 84-90). [...] ESLP rovněž zdůraznil, že ani masivní příliv migrantů nemůže stát zbavit povinnosti zajistit migrantům podmínky respektující jejich lidskou důstojnost. Situace extrémní složitosti, v níž se vnitrostátní orgány v těchto případech nacházejí, je jedním z faktorů, které je nutné zohlednit při posouzení, zda podmínky zajištění porušily článek 3 Úmluvy (ibid., § 92). [...] Z této judikatury vychází ve své praxi též Ústavní soud. Podle něj na „zajištění dětí v imigračním kontextu jsou kladeny ještě přísnější požadavky s ohledem na vůdčí princip nejlepšího zájmu dítěte

podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Ta nad rámec výše řečeného požaduje, aby ke zbavení osobní svobody bylo přistoupeno jako ke krajnímu opatření na nejkratší nutnou dobu. Přítomnost dětí doprovázejících své rodiče v zařízení pro zajištění cizinců bude v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy jen tehdy, pokud vnitrostátní orgány prokáží, že k tomuto krajnímu řešení přistoupily až poté, co s ohledem na konkrétní individuální okolnosti případu ověřily, že jiné opatření, které méně zasahuje do osobní svobody, není možné přijmout“ [nález ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. III. ÚS 3289/14 (N 72/85 SbNU 277), bod 40, s citací judikatury ESLP].“

29. Městský soud v Praze aplikoval závěry výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a ESLP na posuzovaný případ. Ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců umožňuje policii zajistit cizince za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy. Zdejší soud si je vědom, že žalovaný formálně zajistil pouze žalobce a) a žalobkyni b), jejich nezletilé dcery, s nimi byly v zařízení jen „ubytovány“. Přesto lze konstatovat, že jakkoliv napadenými rozhodnutími žalovaného byli výslovně zajištěni pouze žalobce a) a b), stejné účinky mělo toto rozhodnutí i na nezletilé žalobkyně c) a d), neboť v jejich důsledku byly umístěny do detenčního centra. Nezletilé žalobkyně tedy za této situace byly více méně nuceny sdílet stejný režim jako jejich rodiče. *De facto* tím byli zbaveni svobody všichni čtyři žalobci (srov. přiměřeně též rozsudky ESLP ve shora cit. věcech *A. B. a ostatní proti Francii*, § 122, *R. K. a ostatní proti Francii*, § 84, podobně též nález III. ÚS 3289/14, bod 41).
30. Žalobci namítali protiústavnost svého zajištění, které prý bylo v tomto případě v rozporu s nejlepším zájmem dítěte. Ze shora uvedené judikatury ESLP plyne, že do úvahy nutno vzít především čl. 3 Úmluvy zakazující nelidské či ponižující zacházení, event. čl. 8 (právo na respektování soukromého a rodinného života). Jak říká s odvoláním na judikaturu ESLP Ústavní soud, aby „*bylo vůbec možné se zabývat špatným zacházením ve smyslu čl. 3 Úmluvy, musí napadené zacházení překročit minimální úroveň závažnosti. Její posouzení je relativní a závisí na všech okolnostech případu, jako je délka zacházení, jeho fyzické a psychické dopady na oběti, a v některých případech také na pohlaví, věk či zdravotní stav oběti. Se zbavením osobní svobody je nevyhnutelně spojena jistá míra utrpení či ponížení, stát proto musí zajistit, aby podmínky zbavení osobní svobody respektovaly lidskou důstojnost a aby osoby zbavené svobody nebyly vystaveny tísní nebo strádání o intenzitě přesahující nevyhnutelný stupeň utrpení, který je s detencí spojen a je jí vlastní*“ (nález III. ÚS 3289/14, bod 54). S ohledem na rozhodovací praxi ESLP je při rozhodování o legalitě detence třeba zvážit zejména nízký věk dětí, délku zajištění a nevhodný typ zařízení. Správní orgán musí vzít vždy do úvahy i nejlepší zájem dítěte (čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte). Žalobci neuvedli žádné konkrétní okolnosti, proč by jejich zajištění, zejména s ohledem na nezl. žalobkyně c) a d), bylo protiprávní. Neupozorňují na žádné negativní průvodní okolnosti zajištění, na negativní projevy na nezl. žalobkyně nebo na cokoliv jiného, např. na konkrétní důvody, proč by zařízení bylo nevhodné pro nezletilé.
31. Soud podotýká, že Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová je vybaveno též pro pobyt zranitelných osob (viz rozsudky NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, publ. pod č. 3982/2020 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 8. 2020, č. j. 4 Azs 461/2019-49, bod 27), je umístěno uprostřed lesů poblíž CHKO Kokořínsko (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018-72), je dostatečně vybaveno pro zajištění cizinců a pobyt nezletilých dětí, je zde dostupná lékařská péče. Z judikatury Nejvyššího správního soudu je i zřejmé, že v zařízení je pro nezletilé připraveno nejlepší možné zázemí, působí tam řada profesionálně vyškolených a vzdělaných sociálních pracovníků, kteří mají bohaté zkušenosti s prací s nezletilými, pomáhají jim překonávat traumata, podporují schopnost adaptace na nové

prostředí, jejich rozvoj a integraci. Vychovatelé směřují své činnosti k všestrannému rozvoji dětí, vše je přizpůsobeno věku dítěte, důraz je kladen na bezpečí klientů a je zajištěna i péče psychologů.

32. Zdejší soud má tedy za to, že žalovaný mimo jakoukoli pochybnost zohlednil při umístění žalobců do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová i skutečnost, že jejich dcery jsou nezletilé, vzal v potaz jejich nejlepší zájem spočívající v tom, aby zůstaly se svými rodiči, neopomněl se vyjádřit ani k otázce způsobilosti tohoto zařízení pro pobyt dětí. Žalobci nebyli od sebe odděleni, žalovaný jim umožnil pobývat společně v zařízení určeném pro rodiny s dětmi a nezletilé cizince bez doprovodu, tj. v zařízení vyšší kvality oproti běžným zařízením pro zajištění cizinců.
33. Žalovaný tak vyhověl i doktrinálním požadavkům na nejlepší zájem dítěte, plynoucím z Úmluvy o právech dítěte, jak je žalobci formulují v žalobě. Rozhodnutím zachoval rodinné vztahy umístěním celé rodiny do téhož zařízení. Žalovaný popsal, jaké služby jsou z hlediska péče o dítě a jeho ochranu a právo na dosažení nejlepší zdravotní péče pro žalobce v zařízení poskytovány a jaké možnosti v tomto zařízení budou mít.
34. K délce zajištění soud dodává, že tato byla v případě žalobců stanovena na dobu 30 dnů. Soudu je z jeho činnosti známo, že v případě zajištění jiných cizinců je doba 30 dnů nejkratší doba zajištění, ke které žalovaný přistupuje. Žalovaný stanovil dobu zajištění v souladu se zákonem a srozumitelně vysvětlil, proč bylo třeba volit právě tuto lhůtu. Dle soudu je v případě, kdy žalobci hromadně požadují, aby o jejich rodině bylo rozhodováno společně a tudíž, aby i případné vycestování proběhlo společně, takto stanovená doba zajištění neobvykle krátká i s ohledem na to, že se jedná o cca 15 osob, kdy zajistit hromadný převoz takovéto skupiny do cizího státu může být značně komplikovanější, než je tomu v případě jednotlivců.
35. Soud si je vědom zranitelnosti žalobkyň c) a d) jako nezletilých dětí, z provedených pohovorů nevyplynulo, že by nezletilé žalobkyně měly jakékoliv potíže či trpěly psychickými problémy, není z nich ani zřejmé něco jiného, pro co by delší zajištění mohlo mít na žalobkyně závažnější negativní dopady. Proto žalovaný stanovil dobu zajištění na plných třicet dnů. Dle soudu je zásadní skutečností, že v zařízení pro zajištění cizinců je umístěna celá širší rodina žalobkyň c) a d) a vzhledem k tomu, že prostředí zařízení je uzpůsobeno pro pobyt nezletilých, tak nelze mít dobu zajištění na 30 dnů za nepřiměřenou.
36. Doba zajištění musí být vždy co nejkratší, odpovídat efektivní práci žalovaného s transferem zajištěných, věku dětí, jejich individuální situaci apod. Co platí obecně, platí tím spíše u zajištění cizinců mladších osmnácti let a zejména u malých dětí. U návratu do různých států by se tato doba měla lišit v závislosti na administrativní náročnosti úkonů spojených s návratem cizinců. Soud ale akceptuje, že realizace transferu takto velké skupiny do Rakouska může být vskutku komplikovanější než kupříkladu realizace vyhoštění jednotlivce do některých balkánských zemí či do Běloruska. Tato komplikovanost může odůvodnit delší dobu zajištění.
37. Žalovaný také poctivě zvážil i varianty zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území a přistoupil k zajištění jako k poslední možnosti poté, co se jakákoliv jiná možnost ukázala pro tento případ nepoužitelná. Žalobci ostatně ani netvrdí, že v jejich případě přicházela do úvahy některá z alternativ k zajištění stanovených zákonem o pobytu cizinců, jako je finanční záruka či jiné povinnosti cizinců (zvláštní opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců). Namísto toho tvrdí, že s ohledem na nejlepší zájem

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

žalobkyň c) a d) jako dětí, jejich věk a zranitelnost se žalovaný měl zabývat umístěním do pobytového střediska jako alternativy k zajištění.

38. Umístění žalobců do pobytového střediska nebylo v tomto případě relevantní alternativou k umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Protože nešlo o žádnou alternativu, nemusel se touto otázkou ani žalovaný ve svém rozhodnutí zabývat. Žalovaný ve svém rozhodnutí jasně vysvětlil, proč Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová bylo pro téměř 12 a 7 leté děti vhodné z hlediska ochrany nejlepšího zájmu dítěte.
39. Vzhledem k tomu, že Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová je vybaveno též pro pobyt zranitelných osob (viz rozsudky NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, publ. pod č. 3982/2020 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 8. 2020, č. j. 4 Azs 461/2019-49, bod 27), je umístěno uprostřed lesů poblíž CHKO Kokořínsko (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018-72), je dostatečně vybaveno pro zajištění cizinců a pobyt nezletilých dětí, je zde dostupná lékařská péče. Tato skutečnost nebyla jakkoliv vyvrácena v žalobě a není úkolem správních soudů, aby v situaci, kdy žalobci neuplatní ani žádná konkrétní skutková tvrzení, za žalobce vyhledávaly údajná negativa těchto zařízení. Zařízení pro zajištění cizinců musí disponovat jistými bezpečnostními prvky již z povahy věci, to akcentuje např. i veřejný ochránce práv (např. požaduje jinou podobu plotů, civilní oblečení pracovníků bezpečnostního aparátu apod.). Soudu tedy v nynější situaci nezbyvá než vycházet z tvrzení žalovaného, že podmínky v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová se výrazně zlepšily po otevření nového bloku, který je určen speciálně pro rodiny s dětmi, podmínky v zařízení tak odpovídají zařízení vhodnému pro krátkodobé zajištění rodin s dětmi.
40. Žalobci vytýkali žalovanému, že v napadených rozhodnutích je souhrn z protokolu o podání vysvětlení enormně krátký a neobsahuje odpovědi na řadu obvykle pokládaných otázek. Po prostudování protokolu o podání vysvětlení žalobců a) a b) soud zjistil, že napadená rozhodnutí zcela nezkresleně rekapitulují obsah vysvětlení podaného žalobci, přičemž žalovaný zde adekvátně uvádí tvrzení, která jsou z hlediska předmětu řízení podstatná, přičemž není vynechána žádná relevantní informace. Není sice výslovně opakováno to, co žalobci sdělili, nicméně tento postup nelze žalovanému vytýkat vzhledem k tomu, že vynechané informace nejsou z hlediska rozhodování o zajištění podstatné (resp. nejsou podstatné v tom směru, že by na jejich základě případně mohl žalovaný uvažovat o upuštění od zajištění). V odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaný vychází z informací, které žalobci do protokolu o podání vysvětlení sdělili (když protokol je zároveň součástí správního spisu), a to zejména ohledně jejich pobytové historie a osobních poměrů. Lze tak konstatovat, že v napadených rozhodnutích žalovaný všechny podstatné okolnosti sdělené žalobci uvedl a zohlednil.
41. V žalobě bylo namítáno nezohlednění nezletilosti žalobkyň c) a d) z hlediska možnosti realizace transferu a dále žalobci namítali, že žalovaný nedostatečně hodnotil azylový systém v Rakousku, kdy neodkazuje na žádné zprávy o zemi původu, ani externí zdroje.
42. K tomu je třeba poukázat na obsah podání vysvětlení obou dospělých žalobců, kde uvedli, že žádali o azyl v Rakousku, prokázali se průkazy žadatelů o azyl v Rakousku, žádné negativní zkušenosti s azylovým řízením v Rakousku nesdělili, ani nepoukazovali na žádné systémové nedostatky azylového řízení v Rakousku.
43. Soud v této souvislosti poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se opakovaně vyjádřil k míře, v jaké se správní orgán musí zabývat otázkou systémových nedostatků azylového řízení ve státě, do kterého má být cizinec předán. Základem je přitom

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, publ. pod č. 3773/2018 Sb. NSS, ve kterém soud uvedl: „Rozhoduje-li správní orgán o zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu, je povinen i přes poměrně krátkou dobu (žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodu) se s ohledem na naplnění účelu zajištění a možnou dobu trvání omezení osobní svobody zabývat z úřední povinnosti otázkou faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání, tj. i otázkou případných systémových nedostatků azylového řízení ve státě, do kterého má být cizinec předán. Právě uvedené nicméně nelze chápat tak, že by správní orgány musely v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňovat, zda ve státě (státech), kam má být cizinec předán, k těmto nedostatkům v rámci azylového řízení dochází či nedochází. Pokud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl (obdobně ve vztahu k nicotnosti viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 12/2003 - 48, č. 319/2004 Sb. NSS, či ve vztahu k prekluzi práva vyměřit daň rozsudek NSS ze dne 20. 8. 2009, č. j. 1 Afs 33/2009 - 124).“ Rozšířený senát rovněž připomněl, že evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a dodržuje základní unijní práva (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, C-411/10 a C-493/10, ve věci N. S. a dalších), přičemž s ohledem na tuto zásadu má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Z rozsudku rozšířeného senátu pak NSS následně vycházel při posuzování právně a skutkově obdobných věcí (srov. např. rozsudek ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 226/2019-26, a rozsudek ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 Azs 150/2019-19).

44. Stručně lze tedy podmínky, za jejichž naplnění se žalovaný nemusí v rozhodnutí o zajištění výslovně otázkou existence systémových nedostatků zabývat, vyslovené rozšířeným senátem shrnout následovně: (i) neuplatnění námítky systémových nedostatků v řízení před správním orgánem, (ii) správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům v příslušném členském státu nedochází, a (iii) o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti.
45. Podle judikatury NSS je žalovaný povinen zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou mu známy z úřední činnosti či vyplývající z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známé a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému *a priori* vyloučené. Teprve v následném řízení o předání se zevrubně ověří, zda je předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné (srov. např. rozsudky NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017-54, ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, a ze dne 10. 7. 2020, č. j. 5 Azs 307/2019-22).
46. Soud konstatuje, že z rozhodovací praxe správních soudů, z úřední činnosti, ani z obecně dostupných informací nevyplynou žádné poznatky o tom, že by v Rakousku docházelo k systémovým nedostatkům či alespoň pochybnostem o fungování azylového řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. S ohledem na konkrétní okolnosti nelze ani dovodit, že by žalobcům předáním do tohoto státu hrozilo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, či že by žádosti o mezinárodní

ochranu byly v tomto státě posuzovány v rozporu se zásadami azylového práva. Rakousko patří mezi vyspělé demokratické země s fungujícím právním systémem, které dodržuje vysoký standard ochrany lidských práv, je obecně považováno za bezpečnou zemi.

47. Žalovaný se otázkou možné existence systémových nedostatků v Rakousku v obou napadených rozhodnutích zabýval s odkazem na čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, vycházel přitom z obecně známých informací, dle kterých Rakousko dodržuje standard ochrany lidských práv, a z aktuálních jemu dostupných informací, ze kterých nijak nevyplývá, že by tato země měla s přijímáním cizinců systémové potíže či nedostatky. Konstatoval, že tato země patří nejen k ekonomicky standardním zemím, ale taktéž patří mezi demokratické státy s fungujícím právním systémem spojeným s dodržováním práv žadatelů o mezinárodní ochranu, podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v daném státě nenesou trhlin, a proto zde nehrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Ve světle uvedeného měl žalovaný za to, že kritéria dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení jsou ve státě, kam mají být žalobci předáni, naplňována.
48. Soud považuje takové odůvodnění napadených rozhodnutí za zcela dostatečné a přesvědčivé, žalovaný ve smyslu shora uvedené judikatury dostal svým povinností zhodnotit otázku případných systémových nedostatků rakouského azylového systému, v daném kontextu nebylo důvodné, aby k tomu shromažďoval a analyzoval aktuální podklady či zprávy. Námitka není ve vztahu k žádnému z napadených rozhodnutí opodstatněná.
49. V žalobě bylo též namítáno, že mohlo být přistoupeno k uložení mírnějšího alternativního opatření, zejména v podobě povinnosti zdržovat se v některém z pobytových zařízení Správy uprchlických zařízení.
50. Podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.
51. Podle ust. § 123b odst. 1 jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
52. V projednávané věci je nesporné, že žalobci neoprávněně přicestovali do České republiky bez platného oprávnění k pobytu a bez cestovních dokladů, cílem jejich cesty byla možná Česká republika. Žalobci tudíž neoprávněně vstoupili na území České republiky a byli zajištěni postupem předpokládaným zákonem. Tento postup přitom není v rozporu ani s čl. 5 odst. 1 písm. f) EÚLP, dle kterého přípustný důvod pro omezení osobní svobody se týká „osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání“, což je třeba vykládat tak, že nejde nezbytně pouze o správní řízení ve smyslu ust. § 9 správního řádu, ale i o jiný postup směřující k předání cizince. Zde lze poukázat na anglické znění dotčeného ustanovení EÚLP,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

kteřé nehovoří o osobě, proti níž probíhá „řízení“, ale o osobě, proti níž jsou podnikány kroky s cílem ji vyhostit nebo vydat („*against whom action is being taken with a view to deportation or extradition*“). Rovněž předání cizince podle mezinárodní smlouvy z důvodu jeho neoprávněného pobytu na území lze považovat pro účely výkladu čl. 5 odst. 1 písm. f) EÚLP za ekvivalentní pojmu „vyhoštění“ (srov. podobně rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2019, č. j. 8 Azs 54/2019-30, body 10 a 11).

53. Není pochybností o tom, že v případě žalobců a) a b) došlo k naplnění podmínky vážného nebezpečí útěku ve smyslu čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení a ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobci a) a b) svým dosavadním chováním a nelegálním pohybem v schengenském prostoru vyvolali zcela reálnou domněnku, že bez zajištění se před svým předáním nebudou zdržovat na území České republiky, ale odcestují do jiného členského státu Evropské unie. Zároveň žalobci uvedli a bylo zjištěno, že do schengenského prostoru přicestovali v roce 2021, o azyl požádali Rakousku, kde jim nebyl udělen azyl. Soud tak shledal, že žalobci a) a b) splnili hned několik indicií předpokládaných v ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců pro založení domněnky vážného nebezpečí útěku, tj. pobývali na území neoprávněně a úmysl nerespektovat rozhodnutí o přemístění do Rakouska byl zjevný z jejich jednání.
54. Žalovaný se možností uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování podrobně zabýval v obou napadených rozhodnutích na stranách 5 – 6, a to z hlediska všech variant uvedených pod ust. § 123b odst. 1 písm. a), b) c) a d) zákona o pobytu cizinců, kdy soud ve shodě se žalovaným shledal, že v případě žalobců uložení žádného ze zvláštních opatření nepřipadalo v úvahu, přičemž uložení zvláštního opatření by naopak s největší pravděpodobností došlo ke zmaření realizace předání žalobců do Rakouska. Žalobci neměli žádné finanční prostředky, žádný z nich nemá nijak vyřešenou pobytovou situaci v České republice, nemají cestovní doklady, disponovali pouze rakouským průkazem žadatele o azyl, nemají na území České republiky žádné relevantní vazby. Též s ohledem na jejich pobytovou historii na území států Evropské unie, kdy přesto, že jim nebyl udělen azyl na území Rakouska, tak bez povolení k pobytu nelegálně vycestovali do České republiky, nebylo možné uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2020, č. j. 7 Azs 4/2020-59, bod 31).
55. S ohledem na shora uvedené nepřicházelo v úvahu ani žalobci poukazované zvláštní opatření dle ust. § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců spočívající v uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku. Jak totiž uvedli sami žalobci a) a b), při podání vysvětlení na přímý dotaz k možnosti uložení tohoto opatření, adresu pobytu nyní nemají, na policii by se nemohli chodit hlásit a nemohou se zdržovat na místě určeném policií. Vedle skutečností shora uvedených tak sami deklarovali, že i kdyby tato povinnost byla žalobcům uložena, nebudou ji respektovat a nebudou se zdržovat na místě určeném policií. Zajištění žalobců a) a b) proto bylo jedinou možností, jak zabránit zmaření případného předání žalobců do Rakouska. Umístění žalobců a) a b) do přijímacího střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu nebylo v tomto případě relevantní alternativou k umístění do zařízení pro zajištění cizinců, ostatně žádný z nich nebyl na území České republiky žadatelem o mezinárodní ochranu. Protože nešlo o alternativu, nemusel se touto otázkou ani žalovaný ve svém rozhodnutí zabývat (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2020, č. j. 9 Azs 156/2019-68, bod 25, ústavní stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta usnesením ÚS ze dne 22. 6. 2021, sp. zn. IV. ÚS 1721/20).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

56. Rozsudek NSS ze dne 21. 5. 2020, č. j. 7 Azs 417/2019-60, na který odkazovali žalobci, není v této věci relevantní, týkal se výrazně odlišné skutkové situace (nadto týkající se stěžovatelky, jež měla být obětí obchodování s lidmi), což je zřejmé z bodu 32 tohoto rozsudku: „*Od počátečního zbavení osobní svobody stěžovatelky se totiž nepochybně výrazně změnila její situace. Propukly u ní psychické problémy související zřejmě s umístěním v ZZC Bělá - Jezová, které vedly k významnému zhoršení jejího zdravotního stavu (k tomu viz výše rekapitulaci lékařských zpráv). Ostatně i žalovaný v tomto ohledu připustil, že u stěžovatelky lze konstatovat určitou zranitelnost a křehkost, neboť pobyt v zařízení velmi těžko snáší a má dopad na její psychiku. Neshledal však, že by se ve věci zajištění změnila poměry natolik, aby pominuly důvody zajištění.*“ V případě žalobců však žádné podobné potíže zaznamenány ani tvrzeny nebyly.
57. K žalobnímu bodu, ve kterém žalobci poukazovali na zmatečnost a ledabylost napadených rozhodnutí, soud shledal, že napadená rozhodnutí na některých místech obsahují pasáže, které se ze skutkového hlediska evidentně týkají jiných posuzovaných případů. Soud však toto pochybení vyhodnotil jako zřejmou nesprávnost, která nemá vliv na zákonnost napadených rozhodnutí jako celku. Z odůvodnění napadených rozhodnutí totiž jednoznačně vyplývá, že žalobci a) a b) byli jakožto zletilé osoby zajištění podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to na dobu určenou dle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se individuální situací žalobců řádně zabýval a jejich případ posuzoval ve světle všech jimi tvrzených i zjištěných konkrétních okolností, uvedl skutkové závěry, ke kterým došel, i právní posouzení dané věci, a to ve všech relevantních aspektech, uvedl úvahy, kterými se řídil, napadená rozhodnutí jsou srozumitelná a splňují kritéria přezkoumatelnosti. S ohledem na výše uvedené zřejmé nesprávnosti nejsou tyto způsobilé zákonnost napadených rozhodnutí zpochybnit.
58. Soud dodává, že rozhodnutí o zajištění dle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je prvním úkonem v řízení, o kterém správní orgán rozhoduje v časové tísni 48 hodin, z tohoto důvodu správní orgán v napadených rozhodnutích omylem ponechal pasáže textu, které se týkaly jiné osoby. Tato zřejmá nesprávnost však nemůže způsobit nezákonnost napadených rozhodnutí, neboť z rozhodnutí je zřejmé, že byla zohledněna konkrétní situace žalobců.
59. K tomu, jakým způsobem žalovaný v napadených rozhodnutích shrnul obsah protokolů o podání vysvětlení, se již soud vyjádřil v bodě 40. výše. Zároveň není povinností žalovaného do napadeného rozhodnutí opisovat veškerý obsah správního spisu se všemi detaily, k tomu jeho odůvodnění neslouží. Zástupci žalobců nic nebránilo, aby do spisové dokumentace nahlédl, 30denní lhůta k podání žaloby mu takový postup umožňuje, nelze souhlasit s tím, že by bylo v praxi nemožné posoudit, zda napadené rozhodnutí odpovídá zjištěnému skutkovému stavu.
60. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že první i druhé napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu žalobce a) proti prvnímu napadenému rozhodnutí ve výroku I. a žalobu žalobkyň b), c) a d) proti druhému napadenému rozhodnutí ve výroku III. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
61. Výrok o nákladech řízení je ve vztahu k žalobci a), pokud jde o jeho žalobu proti prvnímu napadenému rozhodnutí, odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce a) ve věci úspěch neměl. Výrok o nákladech řízení je ve vztahu k žalobkyním b), c) a d), pokud jde o jejich žalobu proti prvnímu napadenému rozhodnutí, odůvodněn § 60 odst. 3 věty první s. ř. s.,

podle níž žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Výrok o nákladech řízení je ve vztahu k žalobkyním b), c) a d), pokud jde o jejich žalobu proti druhému napadenému rozhodnutí, odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně b), c) a d) ve věci úspěch neměly. Výrok o nákladech řízení je ve vztahu k žalobci a), pokud jde o jeho žalobu proti druhému napadenému rozhodnutí, odůvodněn § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle níž žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. května 2022

JUDr. Marcela Rousková

samosoudkyně